

PATHFINDER

ČO NEMÔŽEŠ VIDIEŤ...

Prečítaj si z 1. Petrovho listu verše 1,3-5

Lukáš smrkal a kýchal. Musel zostať doma, lebo mal chrípku. „Ako sa cítiš?“ spýtala sa ho mama. Lukáš znova kýchol. „Stále kašlem,“ odvetil. „Dostal som to asi od Dušana. Ale on je už zdravý. Mami, môžem sa ťa niečo spýtať?“ „Pravdaže! Čo ťa trápi?“ povedala mama.

„Minule som pozval Dušana do sobotnej škôlky. Povedal mi, že nemôže veriť veciam, ktoré sa nedajú vidieť. Spýtal sa ma, ako viem, že existuje Boh alebo nebo, keď som Ho ešte nikdy nevidel. Odpovedal som, že jednoducho viem, že Pán Boh existuje. Ale mami, ako je to naozaj?“

Mamička sa zamyslela. „Povedal si, že aj Dušan bol chorý. Určite ste sa už učili o bacilochoch a vírusoch, však? Mohol by si sa Dušana spýtať, prečo verí, že existujú, keď ich ešte nikdy nevidel.“

„To je dobrý nápad!“ potešil sa Lukáš.

„Okolo nás je veľa mikróbov, ktoré nevidíme. A predsa sú tu a znepríjemňujú nám život. Pán Boh a nebo tiež existujú, hoci ich nevidíme. O nebi sa hovorí v Biblii. A Biblia je Božie slovo, ktoré vidíme a čítame. Nebo je svet, ktorý existuje, hoci ho ešte teraz nemôžeme vidieť,“ pokračovala mama.

„Poviem to Dušanovi,“ sľúbil Lukáš. „Možno sa bude chcieť dozvedieť viac o veciach, ktoré nevidí. Verím, že jedného dňa uvidí nebo na vlastné oči.“

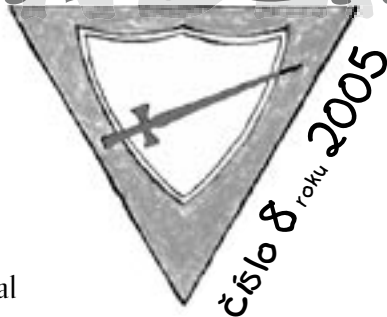

Čo si o tom myslíš ty?

Veríš iba tomu, čo vidíš? V skutočnosti veríš mnohému, čo nemôžeš vidieť. Veríš, že existujú televízne a rádiové vlny, vietor, elektrický prúd, baktérie atď.

Nič z toho nevidíme, ale máme dôkazy, že to všetko existuje. Aj dôkazy o Božej existencii sú všade okolo nás. Sú vo svete, ktorý stvoril. Existujú aj dôkazy a pravdivosti Božieho slova. Preto môžeš prijať všetko, čo v ňom Pán Boh hovorí. A On hovorí, že existuje aj nebo.

(Kľúče III, MSEJK BRATISLAVA)

CO VIDÍME SRDCEM?

Jak poznáme, kdy skončí ve škole přestávka? Crrr... ozve se školní zvonek. A čím ho slyšíme? No jasně, uši nám to sdělí.

Když přijdeš ze školy, otevřeš dveře a už voláš: Sláva, dnes máme bramboráky! Kdo ti to prozradil? Vždyť jsi ještě ani nebyl v kuchyni. To nos nám sděluje, co voní, nebo i nepříjemně páchne.

Pak sedíš u stolu (samozřejmě napřed poděkuješ Bohu za jídlo) a cpeš do pusy dobroty. Žel, že teď zrovna nemůžeš mluvit, ale možná, že ostatní to docela vítají. Co rozpozná, jak dobré je to jídlo? To je ta zvláštní pohyblivá věc v puse, která se jmenuje jazyk.

Večer ležíš v posteli a usínáš, vtom slyšíš zoufalé výkřiky z pokoje tvé sestry: „Uáááá! Pavouk!!!“ Ty sestry jsou hrozně! Pavouk, šokován křikem, už asi zemřel. Jak poznala tvá sestra, že jí po obličejí přešel pavouk? Vždyť v pokoji je tma. Ovšem, pokožka jí to prozradila. Naše pokožka má citlivá místa na dotek, takže můžeme cítit i jemné nožičky pavouka. Tímto způsobem používají nevidomí špičky prstů ke čtení slepeckého písma.

Hovořili jsme o čtyřech smyslech a smyslových orgánech, kterými vnímáme okolí. Pán Bůh myslel na všechno. Ale nechybí tu ještě něco? Na hlavě máme nejenom nos a pusku, ale také dvě oči! A k čemu nám slouží, je také jasné.

K vidění. Ale proč nemáme jen jedno oko, ale hned dvě?

Za prvé: potřebujeme je, abychom mohli posoudit vzdálenosti. Každé oko vytvoří vlastní obraz toho, co vidí. Tyto dva obrazy se spojí v mozku v jediný. Schopnost vidět je pro nás velmi důležitá.

Kdyby někdo třeba při nějakém neštěstí přišel o jedno oko, má ještě druhé, aby pak nebyl tak bezmocný.

Pán Bůh myslel i na to, když nás tvořil. Jestliže se však setkáš s člověkem, který je úplně slepý, zeptej se, jestli mu můžeš pomoci.

Ještě jedna zvláštnost je při vidění: slyšet, čichat, chutnat, cítit můžeme vždycky (jestliže nejsme zrovna vážně nemocní), ale vidět se dá jenom, když je světlo. Je mno-

ho druhů světél: vzpomeňme si na slunce, hvězdy, pouliční osvětlení, kuchyňské světlo, svíčku nebo broučka světlušku. Když je světlo, mohou oči vidět.

Teď ale myslím na úplně jiné světlo. Ono osvětluje celou zem. Můžeme jej vidět na celém světě — ne očima, ale srdcem! Toto světlo je osoba, která o sobě řekla: „Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude bloudit v temnotě, ale bude mít světlo života.“ Víš, kdo to je? Jistě. Je to Pán Ježíš. Někteří lidé ho ale odmítají. Škoda. Tito lidé nikdy nenajdou cestu k Bohu. V jejich srdcích zůstane stále tma. Ale na tebe Pán Ježíš ještě čeká, a také na tvé kamarády.

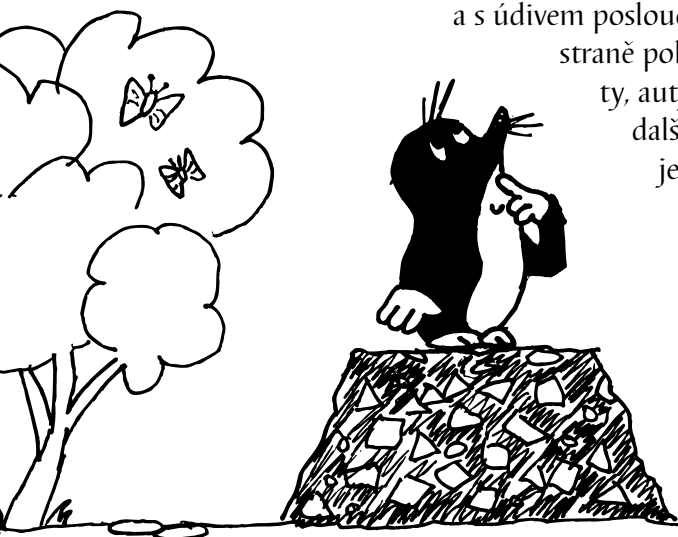
Ros.

ÚVAHY KRTKA

Ty, který prý bydlíš ve světle, Bože! Abych řekl pravdu, já se cítím lépe ve tmě. Kopu podzemní chodby, žeru, co mi přijde pod zub, bojím se lišky a loveckého psa, bojím se ježka, plodím mláďata, udržuji teplé hnízdo a s údivem poslouchám, že tvůj plán nekončí na druhé straně pole. Slyšel jsem, že je tam město s mosty, auty, domy a lidmi, a za ním prý ještě další tisíce a tisíce měst a krajín. Bože, je to možné? Je možné, že může být dobré i něco jiného než larvy? A že jsou hory větší než krtinců? A Bože, dokonce že existuješ? Tady, mezi námi? Odpusť mi, Bože, ale tomu nevěřím!

MOZAIKA RADOSTI,
M. RICHTEROVÁ

probíhalo letos v červenci od 17. do 24. v Českém ráji, v Ostružnu u Jičína. Děti přijely ze všech koutů Čech i Moravy. Celé camporee neslo název „Nexus 2005“, což byl plán na záchranu světa, který je čím dál více sužován zlem. Celým tímto

CAMPOREE

zachrání faraonova syna. Celá hra probíhala na motivy pohádky O kohoutkovi a slepičce.

Odpoledne jsme si zahráli na obchodníky, kdy děti musely běhat se svou obchodní listinou a na stanovištích plnit jednoduché úkoly, které při splnění představovaly uzavřený obchod. Děti měly od stanoviště ke stanovišti vždy čtyřminutový limit, který si musely hlí-

plánem nás provázel a zároveň inspiroval Pán času. Ten představoval všemohoucího Pána Boha.

Hned v pondělí nás přenesl do minulosti. Dostalo se nám tak možnosti změnit minulost a dosáhnout tak lepší budoucnosti. Pán času nám vyprávěl o budoucnosti, kterou navštívil. Prosil nás o pomoc, protože strašná budoucnost a hrozící zánik planety ho velmi znepokojoval. Každodenními přesuny v čase jsme navštěvovali různé civilizace a pomáhali jim. Plnili jsme různé úkoly a snažili se o to, aby svět byl lepší.

Nejnáročnějším dnem bylo asi úterý, kdy děti prožily tři bojovky, což je dost vyčerpalo. Dopoledne musely najít lék, který

dat, neboť je honili Midbarové (vedoucí s vodními pistolkami) a každý oprávněný zásah znamenal odebrané body. Noční bojovka opět prověřila, jaký mají děti cit pro obchodování. Tentokrát jako celá skupinka při koupi a prodeji fiktivní vody a velbloudů.

Samozřejmě, že jsme nebyli celý týden v táboře. Ve čtvrtek, když nás Pán času přenesl do daleké budoucnosti, jsme všichni vyrazili na celodenní výlet do Prahovských skal.

Je také jasné, že nebylo všechno tak jednoduché. Při plnění všech úkolů jsme museli zůstat bez hříchu. Děti dostaly na začátku camporee občanky (identifikační kartičky), které musely mít stále na krku, a pokud někdo udělal něco špatného, byl mu tento čin zaznamenán v podobě křížku.

Na konci týdne nám však Pán času řekl, že veškerá naše snaha o záchranu světa je zbytečná, protože nikdo z nás nedokázal být bez hříchu, všichni měli na své občance alespoň jeden křížek. Pána času to velmi znepokojilo a byl z toho smutný, ale i přesto nám odpustil. Každý z nás musel odevzdat občanku pošpiněnou hříchem. V sobotu odpoledne jsme pak otevřeli truhlu se zlem, ve které byly všechny občanky připravené ke spálení v ohni. Poté jsme prošli vodou, a tím prožili symboliku očistění. Večer pak všichni dostali nové občanky, na kterých už nebylo žádné místo na křížky, neboť jsme byli očistěni a díky odpuštění Pána času i zachráněni.

Společně jsme prožívali slavnost Pána času, která byla plná jídla, písní a chval. Díky Božimu požehnání probíhalo celé camporee bez větších problémů a ke spokojenosti nás všech, týmu vedoucích, ale hlavně dětí, kvůli kterým se všechno vlastně pořádalo.

PETRA VELIČKOVÁ

VÝPRAVA NA SÚLOVSKÉ SKALY A ŠÚTOVSKÉ JAZERO

Dalo by sa povedať, že tento tábor bol najvydarenejší v histórii nášho oddielu.

Počasiu, kolektív, voda i zábava...

Ešte pred touto výpravou sme mali v nedeľu menší bicyklový výlet na hornú nádrž Čierneho Váhu. Bol to namáhavý výstup, ale ten výhľad stál za to.

V pondelok sa všetci doterigali cestou-necestou do jedného kempu na Súľovských skalách, kde sme sa nevedeli dohovoriť, kto s kým bude... Druhý deň bol oveľa zaujímavejší. Urobili sme si prechádzku medzi Súľovskými skalami. Všade boli perfektné skalné scenérie a s Matúšovou 180cm žuvačkou to bolo ešte šťavnatejšie. Keď sme zostúpili, zamierili sme do najbližšieho obchodíka, kde o nanuky nebola núdza. Po-daktorí si dali 2 „kyslé xichty“ a normálne im šla z jazyka krv. V stredu sme pobalili tábor a vyrazili na nádherné Šútovske jazero. Už len myšlienka na to, ako sa budeme kúpať v tejto čirej vodičke, nám navodzovala príjemný chlad (aj keď bolo okolo 30 stupňov).

Až do soboty robil každý žblnky-žblnk prerývané menšími dumkami, občasným zberom dreva a chodením po „závadnú“ pitnú vodu. Marika a spol. sa postarali o hladové potreby, za čo sme jej i spol. veľmi vďační. A Paľo, ako správny vodca, koordinoval z úzadia celý oddiel. Nikto sa neutopil a týmto uzavieram celú kauzu ako super tábor. Len keby sme v nedeľu nemuseli ísť domov...

:-) VAŠO :-)

TÁBOR JIŽNÍHO KŘÍŽE

„BUM bum BUM ... bum BUM bum“

Hlas tamtamu svolal k velkému poradnímu ohni mladší příslušníky národa Jižního kříže, aby v prvním týdnu měsíce bouří vztyčili wigvamy u jezera Tiota. Zde se pod vedením svých náčelníků zdokonaľovali v obratnosti, stopařském umění a odvaze. Jejich ruce zhotovily ne jeden pozoruhodný výrobek.

Dlouho do noci plály ohně, u nichž zněly radostné melodie a kde jsme si vyprávěli příběhy plné dobrodružství i poučení.

Ani proradný nájezd bledých tváří neohrozil naši soudržnost. Odkaz předků jsme uhájili, běloši museli svou čest obhájit u kůlu „muh-moh-wa“.

Nezbývá než poděkovat Velkému Nebeskému Otcí, že držel nad námi svou ochrannou ruku.

NÁČELNÍK HIAWATA — K4

P.S.: Zdravím Tu, která sytí hladové a tančí s vařečkou, a děkuji, že plody prerie dokázala proměnit v chutnou krmí. Děkuji Wakantovi a Modrému ptáku za skvělý program, náčelníkovi Zlaté ruce za údržbu tábora, Znějícímu dřevu za veselou atmosféru a všem roverům za skvěle odvedenou práci.

Omlouváme se za text uvedený v článku „Oslava 10. výročí Klubu Pathfinder“ v Adventu č. 7, v odstavci „Co na to Morava“, kde byl citován Karel Staněk. Nyní uvádíme článek, který nám poslal.

VAŠE REDAKCE

Co na to Morava?

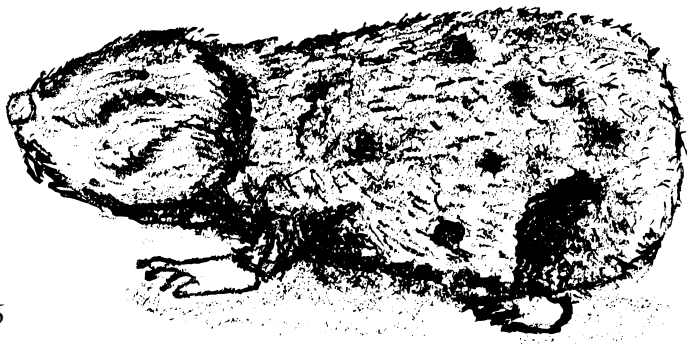
Na Moravě jsou organizovány pravidelné velké akce pro děti i pro mládež. Další činnost pak probíhá převážně po oddílech, které mají bohatý celoroční program. Vedoucí pathfinderů na Moravě si však uvědomuje i rezervy, které jsou v systému práce s dětmi. Týká se to obzvláště registrace dětí, využívání dotací na akce a organizování oblastních akcí. Máme však naději, že se vše změní k lepšímu, protože se snažíme získávat a vychovávat další vůdce a nadšence pro práci s dětmi. Moc děkuji všem, kteří obětavě a nezištně věnují svůj čas, schopnosti i finanční prostředky této činnosti. Věříme, že Bůh požehná naše plány a cíle, které pomohou našim dětem na Moravě.

KAREL STANĚK

Spalax microphthalmus

Tento hlodavec je dokonale přizpůsobený podzemnímu životu. Na válcovitém těle nemá žádný výstupek, který by mu překážel v úzkých chodbách. Uši má tak nepatrné, že vůbec nevyčnívají ze srsti. Malé oko přikryté kůží připomíná zrnko máku. Plochá lebka končí silným nosem. Z pusy trčí silné hlodavé zuby. Slabé nohy by nedokázaly hrabat v zemi, a tak ryje silnou hlavou. Hlínu rozhrnuje čelem a kořeny překousává ostrými řezáky. Jeho hlavní potravou jsou kořeny a hlízy různých rostlin. Spotřebuje poměrně hodně potravy, takže může způsobit škody (například v bramborovém poli). Na povrch země vyleze jen málokdy, nejčastěji v noci. Někdy se ale v pravé poledne vyhřívá na sluníčku. Má vynikající sluch a při sebemenším šramotu zmizí pod zem jako blesk.

Poznáte, o jakém hlodavci je řeč? Pokud ano, napište nám a my vylosujeme výherce, který dostane krásnou cenu!

Pathfinder — Advent,
Peroutkova 57, 150 00 Praha 5